

ELÍAS SEGUÍ

PASSIÓ I ART

Ajuntament d'Alcoi

ELÍAS SEGUÍ

PASSIÓ I ART

SEGUÍ MIRÓ, Elías

Elías Seguí: Passió i art / textos de Juan Javier Gisbert Cortés (et alii).— Alcoi: Ajuntament d'Alcoi, Xarxa de Biblioteques Municipals d'Alcoi, 2024 (Alicante: Industrias Gráficas Alicante)

92 pàgines, principalment fotos; 20 cm

Llibre editat amb motiu del Dia del Llibre 2024

D.L. A 96-2024

1. Alcoi-Fotografias

77(460.315Alcoi)

© textos: els autors

© fotografies: Fons Elías Seguí Miró (Arxiu Municipal d'Alcoi, Fototeca Municipal)

© de l'edició: Ajuntament d'Alcoi

© revisió de textos: Joaquim Victoriano Lavinya, Dolors Sanchis Alòs, Josep Lluís Santonja (Arxiu Municipal d'Alcoi), Josep M. Segura Martí, Álvaro Verdú Candela, Jordi Ripoll Miralles, Moto Club Ibi, M. José Martínez Tribaldos (Arxiu Municipal d'Ibi).

Disseny i maquetació: Noelia Campos Perona

Imprimeix: Industrias Gráficas Alicante

DL A 96-2024

Fotografia de la coberta: Elías posant davant un espectacular Seat 124 Sport 1600, un model presentat com a novetat al Saló de l'Automòbil de Barcelona de 1970, que provocà una autèntica revolució en les carreteres espanyoles, fins aleshores copades per utilitaris com el 600, el 850, el Simca 1000 o el Renault 8. Un preu de 302.000 pessetes (el que costaven quatre Seat 600) el convertia en el segon cotxe més car del moment.

Passió i art, duo inseparable en la visió creativa d'Elías Seguí

Escriure sobre Elías Seguí Miró és fer-ho d'un personatge apassionat, irrefrenable, consentit, conservador, insegur, carismàtic, indòmit i sempre controvertit, qualificatius que defineixen el tarannà i el *modus operandi* d'un gran artista del *clic* fotogràfic. Un personatge dotat d'una visió única sobre l'expressió dels sentiments humans, do que creixeria amb el pas dels anys i que va magnificar amb el seu retorn al món de la fotografia –allà pels inicis del segle XXI– quan va decidir centrar tota la seua activitat professional darrere de les lents del seu objectiu, iniciant així un període daurat durant el qual va capturar moments irrepetibles de la festa de Moros i Cristians. El seu visor va ser capaç de congelar els instants màgics viscuts en el cor del fester, quan arriba de manera inesperada al clímax emocional.

La mirada perduda, unes llàgrimes brollant, un gest, un somriure, una ganyota o la felicitat malbaratada a borbollons queden recollits en els milers d'instantànies que Elías aconseguí arrancar a Cronos a través del seu obturador. Tot això roman per sempre a l'Arxiu Municipal d'Alcoi, convertit en un llegat especial i únic destinat als seus veïns, una herència que va programar en vida i que ara, transcorregut el temps adequat des del seu adieu, la seua legatària, Mónica Corbí, ha decidit lliurar oficialment a la seua benvolguda ciutat, vertader motor del seu cor.

Elías va ser un home dur que, en multitud d'ocasions, deixava la raó aparcada per a intentar imposar les seues determinacions pètries, cavalcant com el cavall d'Àtila desbocat. No obstant això, cal ressaltar que, darrere d'aquest caràcter rude, s'amagava un xic tímid i feble, amb un gran cor. Ser amic seu resultava molt difícil i complex, quasi tempestuós, i, en massa ocasions, la decisió d'abandonar-lo a la seua sort aflorava amb facilitat. Però l'espurna tornava a encendre de manera inexplicable el foc per a obligar-nos a reconsiderar la decisió. És clar que, darrere d'aquestes persones autoritàries, sovint hi ha ocults trets humans d'encaix complex. Els seus amics més pròxims visquérem, gaudírem i patírem de forma contradictòria molts moments de gran confusió en els constants alts i baixos de la seua turmentada vida personal, repleta d'infelicitats i fracassos.

A tots dos ens van unir, des de 2007, les Ambaixades, un acte que ell volia i admirava des dels anys setanta, quan va aconseguir una iconogràfica fotografia de Miquel Martí en el moment de la declaració de la guerra contra el sarraí. Junts visquérem apassionadament el nostre amor per la gran música, la clàssica, gaudint del plaer d'emmurriar-nos amb discussions sobre versions, directors i orquestres.

La seua fina sensibilitat demostrava de nou el sentiment atresorat en aquell interior encapsulat. En el seu fur intern, sempre tenia present *The Penguin Companion to Classical Music*, el gran catàleg que suggeria les millors versions discogràfiques, i en el meu, l'oïda, la lectura de revistes especialitzades i, sobretot, el gust d'instruir-me a través de les ones radiofòniques. Una batalla fingida, encara que a pit descobert, que sempre acompanyàvem d'un refresc preparat amb gel, llima i tònica, servit en una gran copa. Els vins i les seues denominacions d'origen també van ser causa de controvertides batalles dialèctiques.

La seua parella, Mónica Corbí, després de l'absència de l'artista, va escriure un magnífic treball en la *Revista de Festes de Moros i Cristians*, amb el títol «Fotos con alma», on va expressar tot el seu afecte i sentiment cap a la figura del fotògraf desaparegut, destacant totes les seues facetes professionals, les vocacions desconegudes i la seua forta personalitat. En el seu relat, res no s'escapa a la seua fina sensibilitat, en viure, com a bàlsam reparador, els anys finals del creador visual i, de forma molt especial, els últims mesos del dolorós suplici que el va turmentar.

Entre les seues confessions privades, recorde el seu amor i respecte cap a l'obra de Pepe Crespo Colomer, el seu fotògraf de capçalera, cap al qual mostrava una profunda admiració artística. Crespo va ser un d'aquests alcoians que formen part de la llegenda creativa de la ciutat i del qual, sens dubte, va beure a grans glops. El jove Elías, amb menys de 20 anys i amb la seua càmera Leica penjant al muscle, intentava emular el mestre en la concepció d'una foto.

I aquest és el punt de partida que hui ens ocupa, quan l'intrèpid Elías Seguí Miró treballava en analògic, en paper i revelat manual, en retoc i enfocament, aconseguint bellíssimes instantànies en blanc i negre.

Per fortuna, tots els antics clixés d'acetat van romandre tancats en una vella maleta, com si volgueren oblidar el passat gris. Allí, al costat de les goteres, la pols i els ratolins, va sobreviure el seu llegat durant els últims anys fins que, per atzars de la vida, aconseguírem recuperar-lo en les hores posteriors al sepeli, auxiliats pel seu fidel escuder José Luis Salvatierra. La memòria del seu ajudant i l'afecte de la seua parella van fer possible que depositàrem hores després la maleta en l'Arxiu Municipal per al seu posterior estudi i valoració. Després d'un llarg procés de digitalització i classificació per part del director i personal de l'Arxiu, van eixir a la llum vertaderes joies fruit de la creativitat d'Elías Seguí durant la llunyana dècada dels setanta, el seu moment emergent.

Hui, l'Arxiu Municipal de la seua ciutat vol mostrar aquest llegat recuperat amb la publicació d'aquest llibre. Es tracta d'una edició destinada al públic fidel alcoià per a oferir-li un testimoni únic que enriqueix el patrimoni de la ciutat d'Alcoi, tot seguint l'estel d'edicions anteriors, com *Carlos Coloma'73, diario de un fotógrafo* (2010), *Una mirada a la festa* –esplèndida selecció de l'arxiu fotogràfic de Vicente Martínez Andrés, en 2016–, *Zènit entre muntanyes* –en col·laboració amb l'Agrupació Fotogràfica Alcoiana pels seus seixanta anys de vida en 2019– o *Alcoi inèdit*, una magnífica col·lecció de fotografies de l'arxiu personal de Jorge Juan Tomás editat en dos volums entre 2020 i 2023.

Les albors dels setanta van significar l'enlairament i l'expansió de la ciutat. Alcoi creixia ràpidament i, en conseqüència, els barris de l'eixample i zona nord van començar a poblar-se, mentre es produïa, alhora, l'abandó de la ciutat antiga, bigarrada i construïda durant els segles pretèrits. El centre històric començava a enfonsar-se i prompte el carrer Santa Bàrbara, la Cuesta de las Flores i altres indrets marginals van desaparèixer de l'imaginari col·lectiu. Hui només queda el seu record gràfic en els negatius conservats en la col·lecció d'Elías Seguí.

També foren els anys de les carreres urbanes de velocitat a Ibi, on campava a plaer la motocicleta conduïda per Ángel Nieto, figura principal del cartell.

Paisatges urbans o rurals, diversos festejos, autoretrats, veïns o els cotxes d'Elías, tot això conforma la visió nostàlgica d'aquell xaval que, sense pensar-ho, ens va deixar un variat mostrari del seu art en aquells anys de fecunda exploració.

Potser aquesta publicació pot servir com a preludi per a un pròxim estudi més detallat sobre l'art integral d'Elías Seguí (Alcoi, 1948-2022) i la seua irrupció triomfal en la vida social alcoiana de les dues primeres dècades del segle XXI. Les seues obres van omplir nombroses sales i van conquerir el gran públic amb la seua precisa visió.

De moment queden pendents de ser mostrades les seues espectaculars fotografies aèries, realitzades amb drons que ell mateix dirigia, la Setmana Santa local, les festes de Moros i Cristians o la Font Roja, quan el mosaic tardorenc inunda l'ombria amb la seua paleta de colors.

Platges, camps i personatges conformen el seu inesgotable arxiu de milers de fotografies digitals que esperen pacientment el moment d'embadalir-nos.

Per descomptat, cal lluitar per una justa i merescuda retrospectiva dels nombrosos premis obtinguts en els concursos convocats per l'Associació de Sant Jordi, els quals esperen la seua difusió en tota la ciutat, perquè, com bé va dir la seua parella sentimental, Elías Seguí «ponía su alma en cada foto y cada foto suya tenía su sello, una parte de sí mismo, de su alma».

I això ho poden comprovar vostés.

Juan Javier Gisbert Cortés

«Sempre, el teu *Peque*»

ELÍAS SEGUÍ

PASSIÓ I ART

**ALCOI
2024**

El dia del patró, Sant Jordi; un moment per a la diversió.

Elías Seguí, un dandi amb una mirada de picardia.

Extravertit, jove, inquiet i capritxós; així era Elías.

Elías Seguí gaudint amb un amic i el representant de la firma comercial Roque Vicent Jover la passió pels cotxes, en concret el Mini 1275-C (a l'esquerra) i el Morris Mini 1000 (a la dreta). El 1275-C va començar a comercialitzar-se en 1968 com a utilitari exclusiu, però el preu era elevat, i això va obligar el fabricant a modificar l'estratègia comercial amb versions més econòmiques. Així va nàixer el Morris Mini 1000, amb equipament i una cilindrada menor.

El Mini 1275-GT de la fotografia d'Elías va aparèixer al mercat en 1971, en un intent del fabricant per reduir els preus del 1275-C. No obstant això, els models més venuts foren els Mini 1000 i Mini 850.

El Moto Club Ibi va organitzar les famoses carreres de motos d'Ibi fins a l'any 1972, quan els circuits urbans van ser prohibits.

Indicacions per als motoristes participants en les carreres d'Ibi, que puntuaven per al Campionat Nacional. Entre els habituals d'aquestes carreres estava el pilot alcoià Santiago Botella.

Crespo Colomer, el gran fotògraf alcoià, no podia faltar tampoc a les carreres del Campionat d'Espanya a Ibi.

El pilot de la moto número 19 baixa velocitat pel carrer Castalla d'Ibi entre l'expectació del públic.

Arranca la carrera davant del cadafal de les autoritats, en el carrer Castalla, on està l'alcaldre d'Ibi, Àngel Brotons. Segurament, és la carrera de 1972, l'última organitzada a Ibi per al Campionat d'Espanya. Entre els pilots identificats estan José Medrano (1), Ángel Nieto (2), Escuder (10) i Ramiro Blanco (20).

El públic, impacient, espera el pas dels motoristes al carrer Sant Josep d'Ibi, davant la casa particular després coneguda com l'Antic Casino.

El supercampió Ángel Nieto posa, desafiant, davant la càmera d'Elías. En aquests anys, pilots com Benjamín Grau, Medrano, Santi Herrero, Salvador Cañellas, Ricardo Tormo o Cegarra intentaven guanyar-li sense massa èxit.

Àngel Nieto va ser la gran estrella de les carreres nacionals de motos a Ibi. Al capdavant de l'equip Derbi, era el rival a batre per als pilots de l'equip Bultaco.

La velocitat amb què baixa la moto núm. 17 a penes permet veure els aficionats.

Arranca la carrera pel carrer de les Eres (aleshores, carrer Colón) d'Ibi, i deixa enrere la fàbrica de joguets Rico SA.

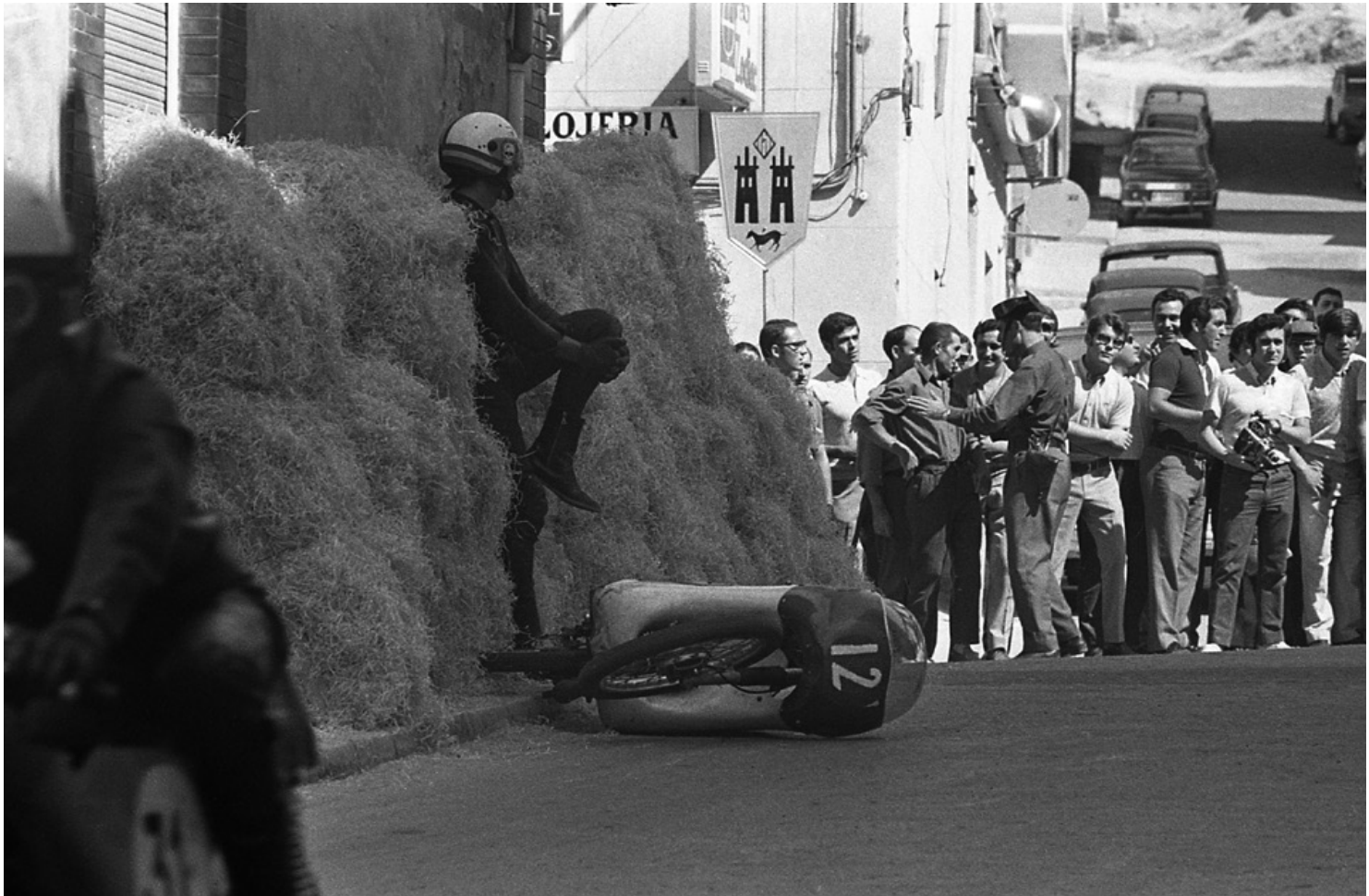

El corredor amb la moto número 14 baixa pel carrer de les Eres (antic carrer Colón) a l'altura de la fàbrica de joguets Rico SA. El públic aprofitava qualsevol lloc per a veure millor la carrera.

Els motoristes encaren una de les perilloses revoltes del circuit urbà d'Ibì i deixen enrere el carrer de les Eres (antic carrer Colón) per a entrar al carrer Empedrat.

Massa sovint, les bales de palla que protegien les revoltes evitaven accidents més greus dels motoristes, com aquesta entrada al carrer Empedrat des del carrer de les Eres d'Ibi, una revolta de quasi 90°.

Alguns dels participants en les famoses carreres nacionals de motos d'Ibi.

Gir a l'actual avinguda Joan Carles I (antiga avinguda de la División Azul) entrant al carrer de les Eres (antic carrer Colón) d'Ibi. Qualsevol lloc aprofitava per a veure millor la carrera, encara que fora dalt d'un arbre.

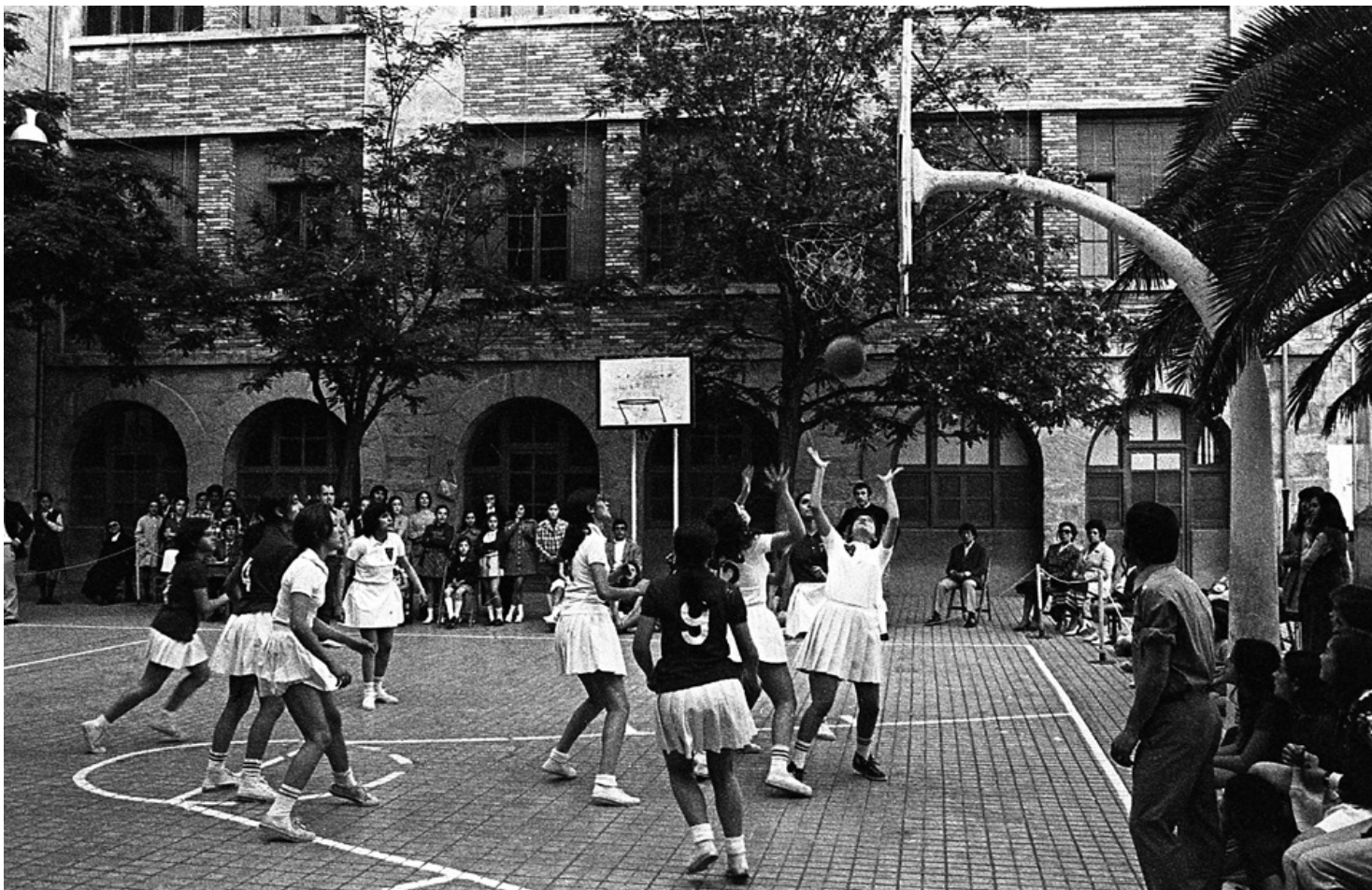
Una gran quantitat de públic presencia el pas en solitari del pilot amb la moto número 20 pel carrer Castalla d'Ibi, a l'altura de la finca El Balsín.

Un impressionant Aston Martin DBS com a cap de carrera presideix l'entrada dels motoristes pel carrer Castalla, a l'altura de la finca El Balsín d'Ibi. La versió V8 de l'Aston Martin DBS era l'automòbil de quatre places més ràpid del món. Aquest model va protagonitzar algunes pel·lícules del cicle de James Bond, com ara *007 al servei secret* de *Sa Majestat* (1969) o *Diamants per a l'eternitat*, i la sèrie de televisió *Los persuasores* (1972).

Participants en les famoses carreres nacionals de motos d'Ibi al seu pas pel carrer Castalla, un poc més avall de la caserna de la Guàrdia Civil.

Els equips femenins irrompien en el món de l'esport alcoià.

El Col·legi de la Presentació, més conegut com *Les Carmelites*, acollia els partits de bàsquet femení.

L'equip femení de les Esclaves d'Alcoi posa al costat dels jugadors del Deportivo Alcoyano.

El Deportivo Alcoyano contra la Sociedad Deportiva Ibiza, un duel contundent.

Abrics, jaquetes curtes de cavaller, bufandes i boines, el vestuari d'inicis de la dècada dels setanta, en l'acte de Les Pastorettes.

La Corporació Musical Primitiva obri la desfilada amb la seua celebèrrima *L'Entrà dels Reis*, de Pérez Monllor, en 1971.

L'estendard de Melcior, una bonica banderola actualment en l'oblit.

Salomón Sanjuán Candela, l'ambaixador reial, obrint el seguici reial pels carrers d'Alcoi el dia 5 de gener.

El patge reial, desbordat pels xiquets i xiquetes en plena Cavalcada dels Reis d'Orient.

El *Rei negre*, desfilant en carrossa, tira caramels als infants de la ciutat.

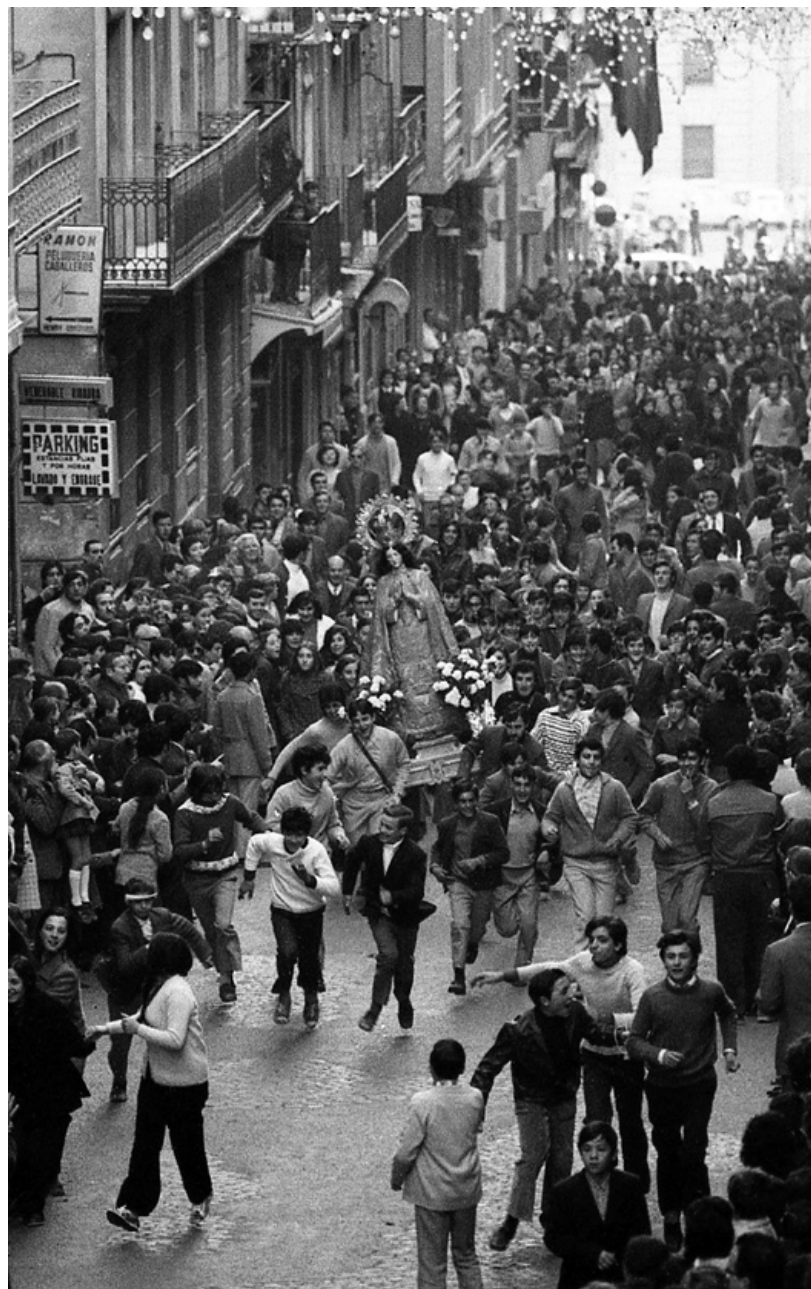

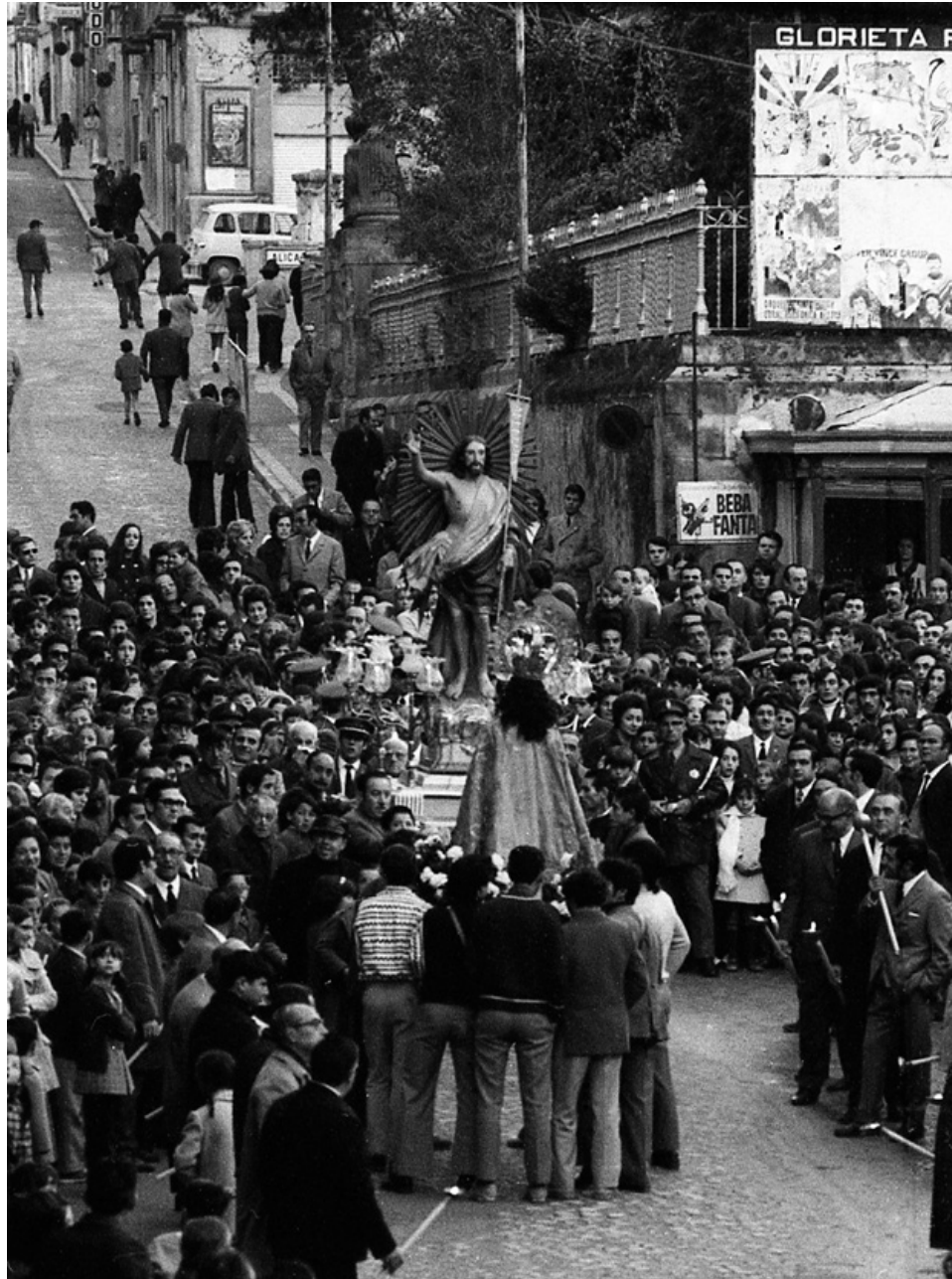
La Creu Roja i la seua banda de cornetes i tambors eren una part fonamental de la Cavalcada de Reis. I també els romans; quasi sempre, soldats voluntaris del Regiment Vizcaya 21.

El vestuari del públic ens porta als primers anys de la dècada dels setanta. A poc a poc, arribava la modernitat.

La Mare de Déu és pujada a la carrera pel carrer Sant Nicolau i victorejada pel públic matiner.

La Mare i el Fill es retroben després de la Resurrecció. El poble s'arremolina al seu voltant esperant les paraules del rector des del balcó.

Pólvora i foc, una combinació imprescindible en les festes alcoianes.

«Que comence la Festa!». Alcoi vibra quan s'acaba La Glòria.

Viure la Festa apassionadament des de la infantesa.

Una vegada més, els ulls busquen les altures, l'aplaudiment des dels balcons: La Glòria Infantil.

Els agarens desafiants escolten la pregària del cristià en les festes de 1971.

Pepe Linares, un ambaixador irrepètible, en les festes de 1971: «Vindràs a ser el tapís de les hosts mahometanes!».

Les dones de la comarca, abillades de valencianes, són genets en la festa major.

La música, part essencial de la Festa de Moros i Cristians en tots els indrets de l'Alcoià-Comtat.

Imatge d'un Alcoi tristament oblidat: el Primer Raval, carrer de l'Ambaixador Irles cap avall.

La vila medieval: el vell carrer de Sant Antoni en direcció al pont de Sant Jordi.

Una drogueria de tota la vida en l'encreuament del Carrer Major amb el carrer de Sant Blai.

Una visió molt poc usual del Portal de Sant Roc, un dels últims vestigis dels segles passats.

El Tou o Portalet del Forn del Vidre vist des de l'exterior, un tresor de l'antic Alcoi de portes i porticons.

En un Alcoi amb molts barris encara per urbanitzar a la dècada del 1970, qualsevol bancal erm podia ser aprofitat com a camp de bàsquet. En aquest cas, en el barri de Batoi, cases del carrer del Carrascar vistes des de la zona on, ara, està el carrer Penyagolosa. L'edifici que es veu darrere del tot és el que està entre els carrers de Banyeres i de la Serrella.

El carrer de Na Saurina d'Entença des de l'eixida de l'encara inexistent Pas del Benissaidó, conegut com *la Vaguada*, en direcció a Sant Roc. Segurament, per a fer la foto, Elías se situaria entre l'encreuament del carrer Isaac Peral i del carrer Alfafara. En la imatge, poden veure's alguns vehicles populars de l'època, com el Renault 4F, el Seat 600 E i el Simca 1000. El 4F era la versió de furgoneta del conegut Renault 4L, que compartia un motor de 845 cc i 30 CV. El 4F i el Citroën 2 CV van ser els vehicles comercials més habituals del mercat espanyol.

El carrer de la Verge dels Liris i uns quants cotxes de l'època, entre els quals està el Seat 600 D (que era una versió millorada del model inicial presentat en 1957, però encara amb les portes a contra-marxa) i l'Austin. En realitat, aquest era un calc del model Morris; el fabricant va decidir canviar la marca del cotxe per les crítiques que va tenir pels problemes mecànics que presentava.

L'expansió comercial i bancària d'una ciutat en creixement. En la fotografia poden observar-se diversos vehicles de l'època. El primer és un 1000 D, un dels primers models de quatre rodes dissenyat per l'empresa AUSA, la qual havia nascut per a fabricar microautos. L'èxit, però, dels Seat 600, els va obligar a redirigir el negoci cap als vehicles professionals de construcció. El Simca 1000 que circula darrere era la versió GL (*gran luxe*). Pel que fa al bus urbà, el model Pegaso 6035-Monotral era l'habitual en totes les ciutats del moment des de la seua aparició en 1964 fins al 1981.

Un colós envaeix Alcoi: l'edifici Capitol. Al fons, el contrast dels bigarrats pisos de dues claus.

Les saques de correus custodiades pel lleó, un símbol de la inviolabilitat de la correspondència.

Les hortetes conviven encara amb la zona fabril, entre fums i aigües de colors.

La neu sempre canvia el paisatge de la ciutat i la converteix en un lloc idíl·lic o en un caos.

Alcoi cobert per un mantell de neu.

El silenci regna en el jardí del Círculo Industrial.

El risc en la conducció arriba als carrers empinats després de la nevada. Entre els vehicles que hom pot observar, estan el Simca 1000 (versió inicial encara de Barreiros); un MG aparcats, la versió més cara i luxosa dels models de la casa AUTHI (Morris-Austin-MG); un Seat 1430 (la versió millorada i potenciada del 124) i un Renault Dauphine cobert de neu. Aquest vehicle era conegut com *el cotxe de les viudes* per la dubtosa estabilitat que tenia malgrat la seua poca potència, uns 28 o 36 CV.

«Ple, per favor, que em congele. Hui fa frescoreta...». Segons l'especialista consultat, aquest Mini era un dels primers fabricats a Espanya, com indica el símbol del bou que té sobre el capó, el distintiu de les primeres sèries venudes com a Morris-Mini.

«Done'm l'asquilando!» i, darrere de l'urbano, el caos de la circulació. Entre els vehicles que hi podem observar, apareix un Seat 850 Especial, un camió Ebro (sèrie D de 1969, de la casa Motor Ibèrica), un model molt habitual per a la distribució de begudes o bombones de butà.

El Mercat Municipal de Sant Mateu, centre neuràlgic de la ciutat fins no fa massa temps.

La vida quotidiana (polits, pollastres, gallines, coloms...) pels voltants del Mercat de Sant Mateu. La venda d'aus va donar nom a la plaça: la Plaça dels Polits.

«Que me'ls lleven de les mans. Ous, venc ous, grossos i de dues gemmes!».

L'antiga Plaça Major, la Plaça de Dins, amb el seu tradicional mercat de flors de Tot Sants.

Oficis desapareguts: el ruixador en el parc de Cervantes.

Un incendi en un local de l'antic carrer Viriato (actual carrer del Poeta Joan Valls). El vehicle que apareix a l'esquerra és un Seat 124 familiar, un cotxe que fabricava la Seat de Barcelona sota llicència Fiat. Aquesta versió familiar del 124, a vegades era modificada pels carrossers de l'època, que l'allargaven per a utilitzar-la com a ambulància o cotxe fúnebre.

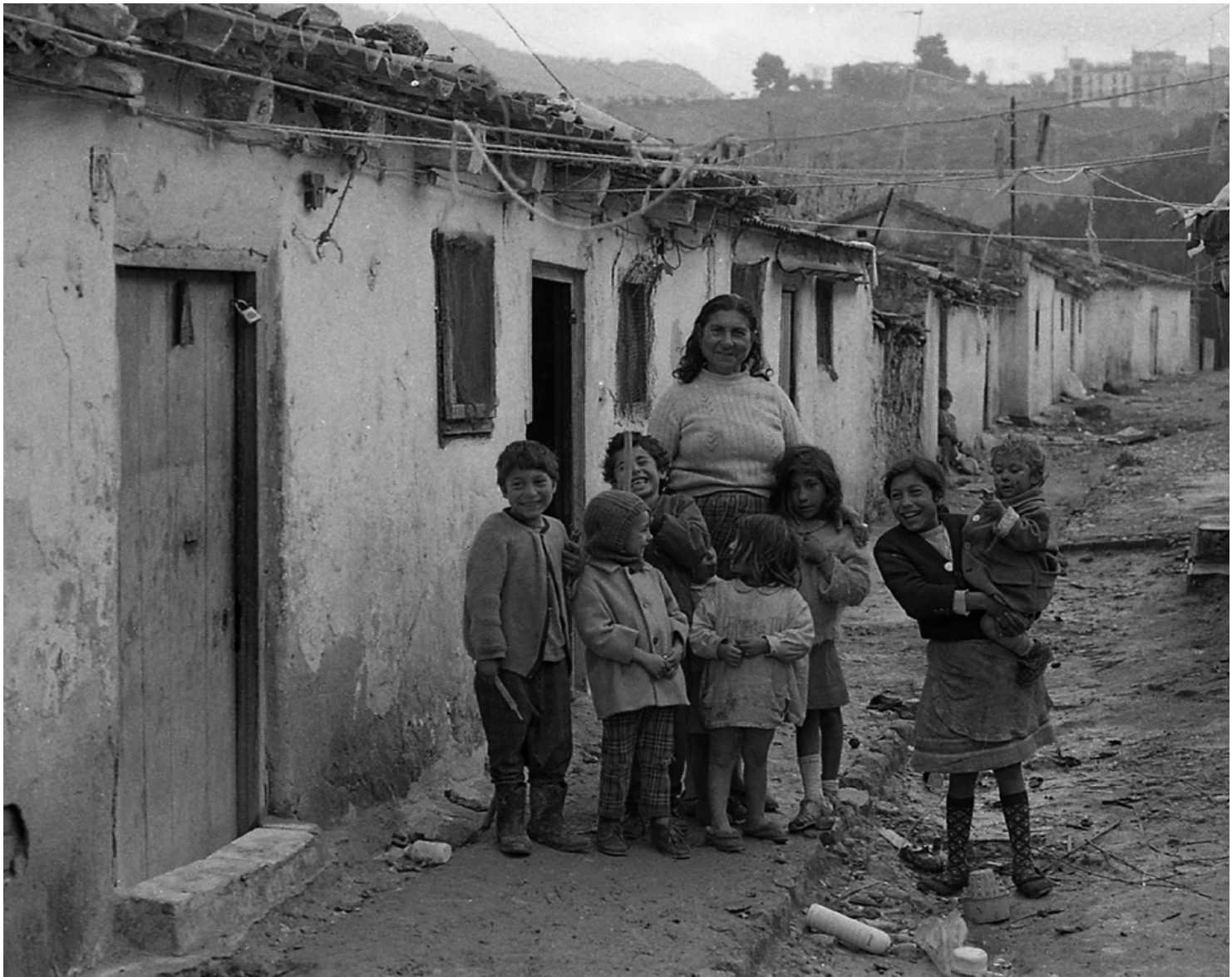
Viure feliçment en l'allunyat barri de Batoi, la bugada estesa.

La Cuesta de las Flores, misèria en uns anys crítics.

Barraquisme alcoià, la llei de la supervivència.

La Cuesta de las Flores, una vida en precari.

El somriure dels xiquets enmig de la tragèdia de la Cuesta de las Flores.

Pot semblar una escena de *Morena Clara*, amb Miguel Ligeró i Imperio Argentina, però, malauradament, era el nostre Alcoi: la Cuesta de las Flores.

Unes autoestopistes *capturades* per la càmera d'Elías. Encara que el vehicle que hi apareix sembla un Austin, un Morris o un MG, en realitat és un model poc habitual, el Vanden Plas, la versió de luxe del Morris 1100/1300 construïda pel carrosser Vanden Plas sobre la base del cotxe de la British Leyland.

Elías Seguí a la recerca de la imatge perfecta entre ombrel·les i hamaques.

L'antic concessionari de cotxes de Roque Vicent. Elías somniava comprar-se un Mini de la casa AUTHI. El vehicle de la dreta és un Austin 1300, també del mateix fabricant, però amb la particularitat que tenia una suspensió Hydrolastic, la qual prescindia dels tradicionals molls que s'havien substituït per un sistema hidràulic.

Estand de la firma comercial Elías Seguí Sellés TEX-SE en els inicis de la Fira Textilhogar de València, un invent *made in* Alcoi.

Antigues indicacions a la vora de les carreteres avisant del perill d'incendi per tirar una burilla per la finestra del vehicle.

L'antiga línia fèrria Alcoi-Jumella-Hellín jeia desmantellada. La fotografia és un testimoni d'un passat oblidat. Potser, així, Elías també deia adeu a una etapa de la seua vida com a fotògraf.

Col·lecció
Arxius de la Fototeca Municipal d'Alcoi

Ajuntament d'Alcoi